

РЕШЕНИЕ

№ 1913

гр. София, 21.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14
състав,** в публично заседание на 03.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора БАЛЕВ, като разгледа дело номер **7307** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е проведено по реда на чл. чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 121, ал. 1, т. 3 и чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител.

Делото е образувано след отделяне от адм. дело № 4130/2010 г. на предявения от Й. Я. Ч. иск по чл. 104 от Закона за държавния служител, заедно с оспорването срещу Заповед № 03-25/30.04.2010 г., издадена от изпълнителния директор на Изпълнителната агенция за насърчаване на малките и средни предприятия (И.), с която е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя на длъжността „младши експерт” в отдел „Мониторинг”, Главна дирекция „Конкурентоспособност и иновации” в същата агенция, поради съкращаване. С Решение № 4351/22.12.2010 г. по адм. дело № 4130/2010 г. Административен съд София – град отмени заповедта за прекратяване на служебното правоотношение - Заповед № 03-25/ 30.04.2010 г. Това решение е оставено в сила с Решение № 2588, от 22.02.2012 г. на Върховния административен съд, по адм. дело № 3317/2011 г.

С жалбата срещу заповедта, в частта, която има характер на искова молба, както и с последвалите уточнения (молба на л. 17), ищецът, чрез пълномощник е заявил претенции за: обезщетение, на основание чл. 104, ал. 1 ЗДСл., за десет месеца, през които не е заемал държавна служба, като последица от уволнението му със Заповед № 03-25/ 30.04.2010 г. на изпълнителния директор на И. – от 30.04.2010 г. до 22.02.2011 г., в размер на 9 430 лева, заедно със „законната лихва за забава; обезщетение за неизползван платен годишен отпуск; за обезщетение по чл. 106, ал. 2 и ал. 4 ЗДСл.,

както и за неизплатено възнаграждение към основната заплата за м. март, 2010 г., дължимо (според ищеца) на основание т. 13 от Приложение № 8 към чл. 6, ал. 1 от Постановление № 67/2010 г. на Министерския съвет, за заплата в бюджетните организации и дейности.

С Определение от 09.05.2012 г., което не е обжалвано и е влязло в законна сила на 11.06.2012 г., Съдът остави без разглеждане и прекрати производството по исковата молба в частта относно претенциите за: обезщетение за неизползван платен годишен отпуск; обезщетение по чл. 106, ал. 2 и ал. 4 ЗДСл., както и за неизплатено възнаграждение към основната заплата за м. март, 2010 г., дължимо (според ищеца) на основание т. 13 от Приложение № 8 към чл. 6, ал. 1 от Постановление № 67/2010 г. на Министерския съвет, за заплата в бюджетните организации и дейности.

Ответникът – Изпълнителна агенция за насърчаване на малки и средни предприятия, посредством юрисконсулт оспорва исковата молба с писмен отговор (л. 53) и поддържа възражение за прихващане с изплатените на ищеца обезщетения, на основание чл. 106, ал. 2 и ал. 4 ЗДСл. Впоследствие, с молба (л. 151) желае делото да бъде прекратено по отношение на ответника И. и като ответник да бъде „привлечен” Министерството на икономиката, енергетиката и туризма, понеже, според § 5, ал. 3 ПЗР към ПМС № 80/2012 г. „активите, пасивите, правата и задълженията и архивът, свързан с дейността на Изпълнителната агенция за насърчаване на малките и средните предприятия като Звено за изпълнение на проекти по програма ФАР и Междинно звено по Оперативна програма „Развитие на конкурентоспособността на българската икономика” 2007 - 2013, както и тези, придобити със средства по договор за директно предоставяне на безвъзмездна финансова помощ BG161PO003-5.0.01-0005-C0005 „Развитие на капацитета на агенцията за ефективно управление и изпълнение на приоритетни оси 1 и 2 на ОП „Конкурентоспособност” или със средства по програма ФАР, преминават към Главна дирекция „Европейски фондове за конкурентоспособност” на Министерството на икономиката, енергетиката и туризма”. Това искане е оставено без уважение от Съда, с постановено в закрито заседание Разпореждане от 05.07.2012 г. Мотивите на Съда, макар да не са изложени изрично в разпореждането, са свързани с нормата на чл. 205 АПК, както и със съдържанието на текста на § 5, ал. 3 ПЗР към ПМС № 80/2012 г., който не касае процесуалната правосубектност на ответника.

В съдебно заседание ищецът е представляван от адвокат, който поддържа исковата молба и оспорва възражението за прихващане. Претендира присъждане на направени за водене на делото разноски. Представил е писмена защита.

Юрисконсултът – пълномощник на ответника заявява, че оспорва исковата молба и направените възражения за прихващане. Счита, че ищецът не е доказал, че не е работил по време на десетмесечния период, предмет на исковата претенция. Желает да получи юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура намира исковата молба за недоказана. АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, като обсъди доводите на страните и приетите по делото писмени доказателства, намира за безспорно установено от фактическа страна следното.

Безспорно е, че ищецът Й. Я. Ч. е заемал по служебно правоотношение длъжността „младши експерт” в отдел „Мониторинг”, Главна дирекция „Конкурентоспособност и иновации” в И., но с окончателно отменената по съдебен ред на 22.02.2012 г. Заповед № 03-25/ 30.04.2010 г. изпълнителният директор на Агенцията е прекратил

правоотношението, на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 ЗДСл. – съкращаване на длъжността.

Съобразявайки така установените факти и обстоятелства, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОГИЯ – ГРАД приема от правна страна следното.

Исковата молба е процесуално допустима и частично основателна.

От представени оригинали на трудова и служебна книжка на ищеца, както и от останалите доказателства се установява, че ищецът не е работил на друга държавна служба и не е получавал възнаграждение за друга работа в по - нисък размер, през десетмесечния период, за който претендира обезщетение. Възражението на ответника за недоказаност на това твърдение е неоснователно. Служебната и трудовата книжка представляват официални удостоверителни документи, по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК и извършените в тях удостоверявания не бяха оспорени. Ответникът не заяви изрично обратното твърдение, а именно, че ищецът е заемал през периода друга служба.

Искът е за обезщетяване на причинени вреди, в резултат на отменен от Съда като незаконосъобразен административен акт - в случая, издадената от изпълнителния директор на И. Заповед № 03-25/ 30.04.2010 г., с която е било прекратено служебното правоотношение на ищеца, считано от 01.05.2010 г. и която е станала причина той да остане без работа.

Според текста на чл. 104, ал. 1 ЗДСл., в редакцията до 30.06.2012 г., вкл., „когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 10 месеца. Brutната заплата за определяне на обезщетението е определената му brutна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата”. Считано от 01.07.2012 г. (ДВ, брой 38/2012 г.) максималният срок, за който може да бъде претендирано обезщетение на това основание е намален от 10 месеца на 6 месеца. Нормата на ал. 1, чл. 104 ЗДСл. е материалноправна и изменението има действие напред във времето, след влизането ѝ в сила. Процесният иск е предявен за първи път с жалбата до АССГ, вх. № 11008/03.06.2010 г., а производството по делото е възобновено на 28.02.2012 г., т.е. преди 01.07.2012 г. (определение на л. 11), следователно е приложима разпоредбата, която предвижда възможност да се търси обезщетение за десет brutни заплати, определени по размер, към момента на признаването на уволнението за незаконно – 22.02.2012 г. Така, периодът на обезщетението е от 01.05.2010 г. (датата, считано от която, със Заповед № 03-25/ 30.04.2010 г. е прекратено правоотношението), до 28.02.2011 г.

Brutната заплата, по смисъла на чл. 104, ал. 1, изр. трето, предложение първо ЗДСл. (в действащата до 30.06.2012 г. редакция) се определя по правилото на чл. 67, ал. 1 от същия закон – основна заплата и допълнителни възнаграждения. Според ал. 7 на чл. 67 допълнителните възнаграждения са: допълнително възнаграждение за нощен труд; допълнително възнаграждение за извънреден труд; допълнително възнаграждение за работа през официалните празници; допълнително възнаграждение за времето на разположение; допълнително възнаграждение за постигнати резултати.

Ищецът претендира, в сумата на brutната заплата, върху която да бъде присъдено обезщетението по чл. 104, ал. 1 ЗДСл. да се включи и сумата от 460 лева, представляваща допълнително възнаграждение, във връзка с ПМС № 67/2010 г. По

тази схема е определил исковата си претенция за размер от 9 430 лева. Съдът намира това искане за неоснователно, поради следното.

Постановление № 67/2010 г. на МС, за заплатите в бюджетните организации и дейности, въз основа на което ищецът е получавал допълнително възнаграждение е предвиждало с чл. 6, ал. 1 (в редакцията преди изменението – ДВ, брой 49/2012 г.), „на държавните служители от специализираната администрация на Изпълнителна агенция „Одит на средствата от Европейския съюз“ за изпълнение на функции по управлението на финансовата помощ от Европейския съюз се изплаща месечно допълнително възнаграждение в размер на основната месечна заплата на съответния служител, съгласно списъци, утвърдени от министъра по управление на средствата от Европейския съюз и министъра на финансите”. Видно от приложената на л. 12 от адм. дело № 4130/2010 г. длъжностна характеристика за заеманата от ищеца длъжност „младши експерт” в отдел „Мониторинг”, задълженията са определени най-общо като дейност, свързана с подпомагане управлението на отделни операции, грантови схеми и сесии по проекти по Програма „ФАР” и такива по структурните фондове на ЕС, чрез осъществяване мониторинг (наблюдение) върху изпълнението им. Не е спорно, че по време на изпълнение на службата той е получавал и възнаграждение, определено на основание ПМС № 67/2010 г. Начисляването и изплащането на допълнителното възнаграждение обаче, съгласно условието, определено с ал. 3 на чл. 6 (в редакцията преди отмяната – ДВ, брой 49/2012 г.) се извършват на базата на действително отработените дни. Следователно, определеното на основание ПМС № 67/2010 г. възнаграждение не може да бъде елемент от състава на brutната работна заплата, по смисъла на чл. 104, ал. 1, изр. трето, предложение първо ЗДСл. (в действалата до 30.06.2012 г. редакция), защото през исковия период Й. Ч. не е работил в агенцията – ответник по обективни причини – прекратено правоотношение. За това, brutната работна заплата, въз основа на която да бъде определено обезщетението е в размер на общо 483 лева (основна заплата 460 лева + прослужено време – 23 лева).

Като частично основателно Съдът определя възражението на ответника за прихващане на обезщетението, претендирано на основание чл. 104, ал. 1 ЗДСл., с изплатените на ищеца, на основание чл. 106, ал. 2, ал. 4 ЗДСл. суми. Възражението за прихващане е направено своевременно и е основателно, но само досежно обезщетението по ал. 2 на чл. 106 – за 2 месеца, представляващи времето, през което ищецът е останал без работа. Това обезщетение е било изплатено на ищеца и то е било дължимо към онзи момент, без да се държи сметка за изхода на евентуален съдебен спор, свързан с оспорване на административния акт, с което се прекратява служебно правоотношение с държавния служител. След като впоследствие е упражнено правото на обезщетение по чл. 104, ал. 1 ЗДСл. (както е в случая), полученото преди това, на основание чл. 106, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 ЗДСл. обезщетение от две brutни заплати, подлежи на прихващане с обезщетението от десет заплати. По този начин, общият размер на обезщетението за десет месеца - 30.04.2010 г., до м. 02.2012 г. е 4 830 лева. От тази сума следва да бъде приспадната сумата от 483 лева, която е била изплатена, видно от приложения на л. 27 от делото фиш. Ответникът не е представил доказателства да е изплатил различен от този размер на обезщетението по чл. 106, ал. 2 ЗДСл. След приспадането резултатът е 4 347 лева и това е сумата на обезщетението по чл. 104, ал. 1 ЗДСл. Над тази сума, до размера от 9 430 лева исквата молба се явява неоснователна и недоказана, и подлежи на отхвърляне. Върху размера на обезщетението ответникът дължи заплащане и на законната лихва. Определянето на

лихви върху обезщетението не е уредено в ЗДСл, поради което за процесния случай са приложими нормите на чл. 86 от Закона за задълженията и договорите. Както вече се каза, заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е отменена от ВАС като незаконосъобразна, с влязло в законна сила на 22.02.2012 г. решение и това е денят, от който длъжникът И. е изпаднал в забава да изпълни паричното задължение за обезщетение. В същия смисъл е и т. 4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. на ВКС, по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК.

Неоснователно е възражението за прихващане с изплатено на основание чл. 106, ал. 4 ЗДСл. обезщетение. Ответникът, като страна в служебното правоотношение (възложител на работа) е решил да прекрати това правоотношение едностранно, на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 ЗДСл. – съкращаване на длъжността, като на основание чл. 106, ал. 4 ЗДСл. той е изплатил обезщетение, за това че не го е предизвестил за решението си. Обезщетението по ал. 4 е за това, че органът по назначаването не желае да изчака изтичането на определения в ал. 1 едномесечен срок на предизвестие, т.е. не желае да позволи на служителя да продължи да изпълнява задълженията си за още един месец, преди заповедта за прекратяване да произведе действие. Несъобразяването със срока за предизвестие е свързано на практика със заплащане на възнаграждението, което служителят би получил, ако се явяваше на работа. Именно поради това ищецът не дължи връщане на сумата, която е била получена на валидно правно основание, тъй като обективно служителят е бил съкратен и срокът за предизвестяване не е бил спазен.

Така очертаният изход на съдебния спор определя като основателна претенцията на ищеца за разноски, съразмерно на уважената част от исковата молба. На адвоката – пълномощник е заплатено възнаграждение от 500 лева (л. 132), според което и с оглед уважената част от иска Съдът определя ответникът да възстанови на ищеца разноски в размер на 230 лева.

Водим от горните съображения Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,
РЕШИ:

ОСЪЖДА ИЗПЪЛНИТЕЛНАТА АГЕНЦИЯ ЗА НАСЪРЧАВАНЕ НА МАЛКИТЕ И СРЕДНИТЕ ПРЕДПРИЯТИЯ да заплати на Й. Я. Ч. от [населено място], [улица], етаж 2, ап. 4, ЕГН: [ЕГН], сумата от 4 347 лв. (четири хиляди, триста и четиридесет и седем лева), на основание чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител, представляваща обезщетение за десет месеца – от 30.04.2010 г. до 28.02.2011 г. - време, през което не е заемал държавна служба в резултат на отменена от Съда Заповед № 03-25/ 30.04.2010 г. на изпълнителния директор на Изпълнителната агенция за насърчаване на малките и средните предприятия, заедно със законната лихва върху тази сума, считано от 22.02.2012 г., до окончателното изплащане на обезщетението.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна и недоказана исковата молба от Й. Я. Ч., против Изпълнителната агенция за насърчаване на малките и средните предприятия, за сумата над 4 347 лева, до претендирания размер от 9 430 лева.

ОСЪЖДА Изпълнителната агенция за насърчаване на малките и средните предприятия да заплати на Й. Я. Ч., ЕГН: [ЕГН] направените за водене на делото разноски за възнаграждение на адвокат, съразмерно на уважената част от иска, в размер на 230 лв. (двеста и тридесет лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния

административен съд, в 14 – дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: